

Uchwała Nr XLIV/258/14
Rady Gminy Kaźmierz
z dnia 30 stycznia 2014 r.

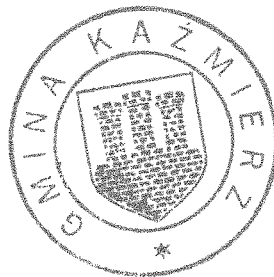
w sprawie wezwania do usunięcia naruszenia prawa w związku z uchwałą Nr XLI/241/13 Rady Gminy Kaźmierz z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie zbycia w drodze bezprzetargowej gruntów stanowiących własność gminy oddanych w użytkowanie wieczyste

Na podstawie art. 101 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013r., poz. 594, poz. 645, poz. 1318), Rada Gminy Kaźmierz uchwała, co następuje:

§ 1. Nie uwzględnia się wezwania do usunięcia naruszenia prawa z dnia 19 grudnia 2013 r., dotyczącego uchwały Nr XLI/241/13 Rady Gminy Kaźmierz z dnia 28 listopada 2013 r. w sprawie zbycia w drodze bezprzetargowej gruntów stanowiących własność gminy oddanych w użytkowanie wieczyste.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Kaźmierz

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY
Grzegorz Reinholz
Grzegorz Reinholz

Uzasadnienie
do uchwały Nr XLIV/258/14
Rady Gminy Kaźmierz
z dnia 30 stycznia 2014 r.

Dnia 28 listopada 2013 r. Rada Gminy Kaźmierz podjęła uchwałę Nr XLI/241/13 w sprawie zbycia w drodze bezprzetargowej gruntów stanowiących własność gminy oddanych w użytkowanie wieczyste.

Dnia 19 grudnia 2013 r. o godz. 8²⁵ do Urzędu Gminy w Kaźmierzu wpłynęło, kierowane do Rady Gminy Kaźmierz, pismo – wezwanie do usunięcia naruszenia prawa.

Podstawę wniesienia wezwania stanowi art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, zgodnie z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego.

Wnoszący wezwanie stwierdza naruszenie przez Radę Gminy Kaźmierz prawa i wnosi o uchylenie uchwały Nr XLI/241/13 w sprawie zbycia w drodze bezprzetargowej gruntów stanowiących własność gminy oddanych w użytkowanie wieczyste.

Skarżący przedmiotowej uchwale zarzuca naruszenie prawa dotyczące „udziału w głosowaniu w dniu 28 listopada 2013 roku na XLI sesji Rady Gminy Kaźmierz nad uchwałą Nr XLI/241/13 w sprawie zbycia w drodze bezprzetargowej gruntów stanowiących własność gminy oddanych w użytkowanie wieczyste dla Spółdzielcze Przedsiębiorstwo PREBUD – Zakład Pólko, radnej nie uprawnionej do udziału w głosowaniu nad tą uchwałą.”

Odnosząc się do wyżej wskazanego wezwania do usunięcia naruszenia prawa stwierdza się, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Pomimo, że ustawodawca nie stworzył definicji legalnej „interesu prawnego”, pojęcie to jest bardzo często definiowane w nauce prawa i orzecznictwie przez odniesienie do związku między sferą indywidualnych praw i obowiązków skarżącego, wynikających z norm prawa przedmiotowego, a zaskarżonym aktem. Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 grudnia 2010 r. (VI SA/Wa 2047/08, LEX nr 821241), interes prawny nie wywodzi się z wewnętrznego przekonania osoby, która się na niego powołuje, ale z wynikającego z przepisów prawa materialnego rzeczywistego, bezpośredniego i aktualnego związku pomiędzy sferą jej indywidualnych praw a prowadzonym postępowaniem. Normy prawa ustrojowego mogą być również źródłem interesu prawnego. Wskazał na to w wyroku z dnia 10 września 2002 r., II SA/Wr 1498/02 Naczelny Sąd Administracyjny, który stwierdził, że interes prawny to interes wpływający z przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego i przepisów prawa procesowego.

Trybunał Konstytucyjny, w wyroku z dnia 16 września 2008 roku w sprawie SK 76/05, OTKA2008/ 7/121, wskazał m. in., że legitymacja z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym opiera się na twierdzeniu strony o naruszeniu konkretnie

rozumianych jej interesów lub uprawnień i nie ma charakteru *actio popularis*. W pojęciu interesu prawnego mogą się mieścić zarówno uprawnienia jak i obowiązki prawne. Legitymację do złożenia skargi posiada jednostka, której prawa lub obowiązki kształtuje zaskarżony akt (przyznany przepisami prawa materialnego zakres uprawnień podmiotu, kształtujący jego pozycję prawną). Wkroczenie przez organ w tę sferę stanowi przejaw naruszenia interesu prawnego. Skarga wniesiona na podstawie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym służy do ochrony innych podmiotów przed skutkami wykorzystywania przez gminę swojej samodzielności poza granice wyznaczone przepisami prawa, ze szkodą dla uprawnień jednostki w sferze administracji publicznej. Aby uznać skargę za zasadną, należy wykazać naruszenie przez organ gminy konkretnego przepisu prawa materialnego, wpływającego negatywnie na sytuację prawną skarżącego. Interes ten powinien być bezpośredni i realny. Kwestionując uchwałę należy więc dowieść, iż narusza ona prawo jednocześnie wpływając negatywnie na sferę prawno-materialną skarżącego (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 11 lutego 2009 roku, II SA/Gd 893/08). Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 27 maja 2010 roku (II SA/Lu 179/10, LEX nr 674280) podstawą zaskarżenia w trybie art.101 ust. 1 u.s.g. jest niezgodność z prawem uchwały organu gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, wywołującej negatywne następstwa w sferze prawnej skarżącego w postaci zniesienia, ograniczenia czy uniemożliwienia realizacji uprawnienia. Interes prawny powinien być aktualny, osobisty, własny, indywidualny: "Naruszenie interesu konkretnej osoby ma polegać na stworzeniu realnego zagrożenia, istniejącego już w chwili wejścia w życie uchwały, a jeżeli nie zostanie zniwelowane na skutek wezwania do usunięcia naruszenia prawa, w dacie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Naruszenie to, nie może polegać na tym, że w przyszłości uchwała mogłaby wywołać skutki bliżej nieokreślone, czyli, stwarzać zagrożenie wystąpienia naruszenia w przyszłości" (wyrok NSA z dnia 22 sierpnia 2008 r., I OSK 277/08, LEX nr 490092). "Musi to być interes o charakterze osobistym czyli własny, zindywidualizowany i skonkretyzowany. Interes ten musi wynikać ze ściśle określonego przepisu prawa oraz odnosić się wprost do podmiotu kwestionującego akt prawa miejscowego i dotyczyć bezpośrednio tego podmiotu" (wyrok NSA z dnia 23 maja 2002 r., IV SA 1486/01, niepubl.). Konkretność interesu prawnego oznacza, że skarżącemu przysługiwało konkretne prawo podmiotowe o charakterze prywatnoprawnym czy też publicznoprawnym, wynikające z przepisów prawa materialnego, które zostałyby najpóźniej w dacie wniesienia skargi naruszone kwestionowaną uchwałą (wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 marca 2008 r., IV SA/Wa 2202/06, LEX nr 497584).

W przedmiotowej sprawie należy przywołać też orzeczenie, w którym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie stwierdził, że ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia jednostki. To na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania się indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym w dacie wnoszenia skargi, nie w przyszłości, naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia (por. wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 listopada 2010 r., II SA/Kr744/10).

W związku z powyższym skarżąc uchwałę organu gminy na podstawie art. 101 u.s.g., skarżący musi wykazać istnienie związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a jego indywidualną sytuacją prawną. Musi on udowodnić, że zaskarżona uchwała, naruszając prawo, negatywnie wpływa na jego sferę prawnomaterialną, pozbawia go np. pewnych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 14 stycznia 2011 r., I SA/Łd 914/10).

Aby zarzuty skargi dotyczące uchwały bądź zarządzenia organu samorządowego zostały przez sąd administracyjny rozpoznane merytorycznie, interes prawny skarżącego musi być naruszony. W ten sposób spod kontroli sądowej wyłączone są skargi tych osób, których uprawnienia lub obowiązki nie zostały zmodyfikowane przez zaskarżony akt. Przepis art. 101 ust. 1 u.s.g. łączy legitymację skargową z naruszeniem „interesu prawnego lub uprawnienia”. Tymczasem skarżący nagminnie odczytują te słowa ustawy jako „naruszenie prawa przedmiotowego”. Dlatego warto odwołać się do utrwalonej linii orzecznictwa sądów administracyjnych, akcentującej, że dopuszczalność skargi uzależniona jest od stwierdzenia naruszenia indywidualnej sytuacji prawnej skarżącego, a nie od naruszenia prawa przez zaskarżony akt. Taka konstrukcja legitymacji do złożenia skargi wyklucza zaskarżenie na podstawie kryterium naruszenia obiektywnego porządku prawnego.

Przypomnieć należy, że organem nadzoru nad działalnością organów gminy jest wojewoda. Organ ten, na podstawie ustawy o samorządzie gminnym i ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami zobowiązany jest do oceny zgodności uchwały z przepisami prawa. W przypadku stwierdzenia niezgodności uchwały z prawem Wojewoda wydaje stosowne rozstrzygnięcie nadzorcze w terminie 30 dni od daty doręczenia mu uchwały.

W związku z powyższym należy uznać, że wnoszący wezwanie do usunięcia naruszenia prawa nie jest uprawniony do złożenia takiego wniosku. Ponadto wnoszący wezwanie nie wskazał, że przedmiotowa uchwała wpływa negatywnie na jego sferę prawnomaterialną, a tym samym narusza jego interes prawny.

Ponadto Rada Gminy Kaźmierz na sesji w dniu 19 grudnia 2013 r. podjęła uchwałę Nr XLII/248/13 w sprawie zbycia w drodze bezprzetargowej gruntów stanowiących własność gminy, oddanych w użytkowanie wieczyste jednocześnie uchylając uchwałę Nr XLI/241/13 z dnia 28 listopada 2013 r., której dotyczyło wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Przyczyną podjęcia w/w uchwały Nr XLII/248/13 i jednocześnie uchylenia uchwały Nr XLI/241/13 z dnia 28 listopada 2013 r. w tej samej sprawie, było wyeliminowanie błędów w powierzchni działek geodezyjnych nr 81/41 i 81/51. Powyższe wynika z uzasadnienia uchwały Nr XLII/248/13 z dnia 19 grudnia 2013 r. Projekt wyeliminowanej uchwały był przedmiotem posiedzenia komisji, które poprzedziło sesję.

W tym stanie rzeczy, wobec podjęcia przez Radę Gminy Kaźmierz w dniu 19 grudnia 2013 r. uchwały, w której uchylono uchwałę będącą przedmiotem wezwania do usunięcia naruszenia prawa, wezwanie to stało się bezprzedmiotowe i również z tych względów nie może być uwzględnione.

Mając powyższe na uwadze nie uwzględnienie przez Radę wezwania do usunięcia naruszenia prawa złożonego przez skarżącego jest słuszne i uzasadnione.

PRZEWODNICZĄCY RADY

Grzegorz Reinholz